

במדינה

העם

ואזי ידבר דינאמי

מנחם בגין ירש את מקומם של פון־זוטנר, שווייצר וקינג

אילו אמר משהו לפני שנתיים כי מנחם בגין, מפקד האירגון הצבאי הלאומי, שנתן עשרות פקודות לפעולות הרג ופיגוע (החל בפיצוץ מלון המלך דוד וכלה בתליית שני הסמלים הבריטיים), חסיד ארץ־ישראל הירשמה, יזכה בפרס־נובל לשלום, היה נתקל ברעמי־צחוק. כל פסיכיאטר טוב היה חותם בלי היסוס על צו לאישפוזו.

אולם דרכי העולם נפתלות. השבוע קרה הדבר שאי־אפשר היה להעלותו על הדעת. פרס־נובל הוענק במשותף לאנוור אל־סאדאת ולמנחם בגין.

כך הצטרף בגין לחבורה המובחרת של אידיאליסטים. בין השאר:

- הנרי דונאט, יוזם אירגון הצלב האדום ואמנת־זנבה (פרס נובל לשלום, 1901);

- הפאציפיסטית האוסטרית הדגולה ברטה (אל תתנו להם רובים!) פון־זוטנר, ידירתו של הרצל (1905);
  - הנשיא האמריקאי וודרו וילסון, יוזם חבר־הלאומים (1919);
  - חוקר־הקוטב הנורווגי פרידיוף נאגן סן, אבי הפליטים בעולם (1922);
  - הפאציפיסט הגרמני קארל פון־אור־סייזקי, שקיבל את הפרס בשעה שישב במחנה־ריכוז נאצי, בטרם נרצח שם (1935);
  - האמריקאי הכושף ראלף באנקי, אבי הסכמי שביתת־הנשק בין ישראל ושכנותיה אחרי מלחמת־העצמאות (1950);
  - רופא־המצורעים והפילוסוף אלברט שווייצר (1952);
  - הגנרל האמריקאי ג'ורג' מרשל, אבי תוכנית־מרשל לשיקום אירופה (1953);
  - מוזיקר־האו"ם השוודי דאג האמר־שילד (1961);
  - הכומר מרטין לותר קינג, מנהיג ה־תנועה לשינוי־החוקים בארצות־הברית (1964).
- מילות 'שלום'. עצם העובדה שמי שהיה מנהיג תנועה אלימה וזכה בפרס אינה כה יוצאת־דופן, אם לוקחים בחשבון מניין בא

יצחק ארצי

ראש רשימת ל"ע לעירית תל־אביב מועמד לראשות העיריה

זו פניה

לאנשים

צעירים

בגיל

וברוח

לפני חמש שנים לא יכולת לבלות את יום השישי בתל־אביב בערב תוך צפייה שקטה לסרט בבית קולנוע.

גם בשבת בבוקר לא היה מה לעשות בתל־אביב־יפו.

היום המצב שונה: ביום שישי בערב פתוחים בעיר 13 בתי קולנוע. אלפי אזרחים — ברובם צעירים, ממלאים את אולמות בתי הקולנוע, כן פתוחים בעיר כל אולמות התיאטרון. (פרט לתיאטרונים הממלכתיים).

גם בשבת יש כבר מה לעשות בתל־אביב

* כל המוזיאונים פתוחים חנים אין כסף.

* באולמות המוזיאון, בספריה, בקומה השלישית, נערכים מאגאזינים לתרבות ואומנות כגון „שבת־רבות“, „שבת־אביב“ ועוד.

ואל תשכח גם את יוזמות התרבות התוססות שנתנו תנופה חדשה לעיר.

זה שייך להשגים של ל"ע ושל יצחק ארצי בקואליציה זו.

עם הצטרפותנו לקואליציה העמדנו תנאי: פעולות תרבות ובידור בסופי שבוע לנוער ולמבוגרים.

המפלגות הדתיות התנגדו.

נאבקנו קשות — והשגנו.

היום יש כבר „סטטוס קוו“ חדש בתל־אביב־יפו, אם אתה רוצה לשמור על הישגים אלה, אם אתה רוצה שההצגה ביום שישי בערב לא תהיה ההצגה האחרונה,

הצבע עבור יצחק ארצי לראשות העיריה.

הצבע ל"ע למועצה.

למען חיי תרבות עשירים — תן לנו להמשיך

תן ל"ע

יצחק

ארצי

ל"ע

המפלגה הליברלית העצמאית ובלתי מפלגתיים

בלוף ושמו -

עיבוי

ר אש־הממשלה, מנחם בגין, יכול היה השבוע להגן בלהט ובמילים חוצבות להבות על החלטת הממשלה מהשבוע ושעבר, לעבות את הישובים וההתנחלויות בשטחים המוחזקים.

שר־התוך משה דיין יכול היה גם הוא השבוע לגייס את כל הנימוקים העולים על הדעת, כדי להצדיק את ההחלטה על העיבוי, שהוא היה עד לפני זמן קצר משולליה ההריפים ביותר.

לשיניהם היו טענות מעוגנות היטב במה שהתרחש בעת דיוני קמפ־דייוויד ואחריהם: ישראל מעולם לא ויתרה על זכות ההתנחלות ביהודה שומרון ורצועת עזה; בגין הבהיר לנשיא ג'ימי קארטר כי גם החלטתו להקפיא את ההתנחלויות עד תום המשא־ומתן לשלום עם מצריים, לא תמנע מממשלת ישראל להוסיף מתנחלים לישובים קיימים — ועל כך יש קבלות; ובעיקר — ההחלטה על העיבוי לא היתה אלא תגובה לעמדות שהביע עוזר שר־התוך האמריקאי, הרולד סונדרס, בפגישותיו עם מנהיגים פלסטיניים בעת ביקורו בישראל.

היו אלה נימוקים משכנעים ביותר. במיוחד הם שיכנעו את משמיעיהם. אולם היה בהם פגם פעוט אחד: הם לא היו אמתיים.

את ההחלטה על עיבוי היישובים בשטחים המוחזקים לא קיבצה הממשלה כתגובה להצהרות סונדרס וגם לא כדי להבהיר את מדיניותה הרגילה בהמשך ההתנחלויות בשטחים. היתה להחלטה סיבה אחת ויחידה: למנוע משבר בממשלת בגין.

משבר מעין זה היה מחוייב המציאות לראש הממשלה מעמידה להצבעה את אישור טיוטת ההסכם עם מצרים ללא ההחלטה על העיבוי. אז היה מסתבר כי רק עשרה שרים מתוך 17 ושרי הממשלה היו מצביעים בעד אישור טיוטת ההסכם. רוב קטן יחסית כזה. היה עלול לערער את מנהיגותו של מנחם בגין, ולהשמיט את הקרקע מתחת לסמכותם של ראשי משלחת ישראל בדיוני וושינגטון להמשיך ולנהל את המשא־ומתן. ההחלטה על העיבוי התקבלה כדי להציל את שלום הבית בתוך הממשלה ולא בגלל סיבה אחרת כלשהיא.

כאשר חזרו משה דיין ועוזר וייצמן בשבוע שעבר להתייעצויות בארץ, הם לא פיקפקו שהממשלה אומנם תאשר את נוסח טיוטת הפשרה האמריקאית, שניסח הנשיא קארטר ברגע האחרון לפני צאתם לישראל. שניהם כאחד הביעו את דעתם, שזוהו ניסוח שיש בו כדי לספק את תביעותיה של ישראל בנושא ההסדרה. אולם תוך זמן קצר הסתבר להם כי בהעדרם מהארץ התרחש בממשלה משהו שהם לא היו מודעים לו. כעוד הם מנהלים את המאבק בווינגטון, התנחלה בירושלים מילחמת יהודים חריפה פי כמה ממלחמתם שלהם באמריקאים וכמצריים.

ב מהדך שדוש הישיבות, שקיימה הממשלה בנושא המדיני, בהן ניתנה זכות ההתבטאת בלתי מוגבלת לכל אחד מהשרים, הסתבר כי לא פחות משבעה שרים עלולים להצביע נגד או להימנע מאישור הסכם השלום. לכולם היו, כמוכר, נימוקים אידיאולוגיים ופוליטיים רביי־משקל, בהם נימקו את התנגדותם לנוסח ההסכם. רובם נאחזו בעניין הויקה (הלינקג). שבין ההסכמים לגבי השלום עם מצריים והאוטונומיה לתושבי השטחים. אחרים העלו נימוקים כלכליים מסוגים שונים. אבל במידה רבה היתה ההתנגדות שנוצרה בתוך הממשלה להסכם פרי אינטרסים אישיים. „כל אחד מהמתנגדים עשה את חשבון הרווח וההפסד הפרטי שלו ולא את המאזן הלאומי“, התבטא אחד השרים.

ואומנם, על פי תיאורו של אחד מהמקורבים לדיונים, נראה היה כי שיקולי המתנגדים נובעים מתיסכולים וחשבונות אישיים:

● שר־ההקדאות, אריק שרון, התייצב בראש הזית המתנגדים. התנגדותו הוסברה על רקע תיסכולו מאז צירופו למישלחת לווינגטון טון למרות תמיכתו של בגין בכך.

נראה היה כי אריק שרון חושש כי יאלץ לפרוש מהממשלה בגלל ניגוד האינטרסים שבין עסקיו הפרטיים ותפקידו וחפשו עניין אידיאולוגי כדי להצדיקה.